

LISA KEJA ADAMSA

ROMANTIĶU SLEPENĀ
MISIJA

NO ANĢĻU VALODAS TULKOJUSI
SANTA ANDERSONE

UDK 821.111(73)-3
Ad150

Lyssa Kay Adams
Undercover Bromance

Copyright © 2020 by Lyssa Kay Adams
The moral right of the author has been asserted.
All rights reserved.
Translation copyright © 2024

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis. Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt bez apgāda rakstiskas atļaujas ir aizliegts.

Izdevniecība "Prometejs"
SIA "Prometejs AB", Tīla ielā 20
www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Santa Andersone*
Redaktore *Austra Pudāne*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*, 2024

ISBN 978-9934-553-57-8

Grāmata iespiesta SIA "Jelgavas tipogrāfija"

Pirmā nodaļa

Breidens Maks apturēja savu *Porsche* džipu brīvā vietā aptumšota stāvlaukuma aizmugurē un gaidīja signālu. Divas rindas tālāk ar ieslēgtiem lukturiem un dzinēju stāvēja *Chevy Suburban*.

Pagāja mirklis. Tad vēl divi.

Visbeidzot *Suburban* divreiz nozibināja tālās gaismas.

Tas brīdis ir klāt.

Viņš izslēdza dzinēju, atslēdza tālrunim skaņu un iegrūda to ādas jakas kabatā. Kad viņš izkāpa no automašīnas, vīrieši otrā auto darija to pašu. Viens pēc otra no auto izkāpa plecīgi stāvi, viņu elpa gaisā veidoja sīkus mutulišus. Maks viņus sastapa pusceļā starp abām automašīnām.

“Tu kavē,” ierunājās Dels Hikss, viens no Maka tuvākajiem draugiem.

“Man bija jāizglābj laulība.”

“Kārtējā vientuļā sieva?” to teica vietējais uzņēmējs Dereks Vilsons.

“Vīrieši ir tik neaptēsti.”

“Tāpēc mēs esam šeit, vai ne?” teica Malkolms Džeimss, un viņa balss aiz garās bārdas, kas sniedzās teju līdz atslēgas kaulam, skanēja dobja un mierīga kā dzenbudisma mūkam.

“Nuja.” Maks veltīja skatienu katram no viņiem, izvērtējot drosmi un apņemšanos. “Ja kāds grib izstāties, sakiet tagad, jo, kad būsim sākuši, atpakaļceļa nebūs.”

“Es piedalos,” sacīja Dereks.

“Jā, vecais.” Dels trieca cimdotu dūri plaukstā. “Aiziet!”

“Atgādiniet — ko mēs darīsim?” vējā sarāvies čikstēja Gevins Skots, viens no kluba jaunākajiem biedriem. “Ja neskaita sasalšanu ragā?”

Maks pagriezās un paskatījās uz ēku. Ļaužu pilno ietvi gar tirdzniecības centru izgaismoja spilgti sarkana gaisma. MŪZIKAS PILSĒTAS GRĀMATAS. Trīs gadus viņu grāmatu klubs bija slēpies ēnās. Lasījis slepenībā. Ticies aiz slēgtām durvīm. Kopā viņi bija desmit — profesionāli sportisti un pilsētas amatpersonas, tehnoloģiju ģēniji un uzņēmēji. Un Maks bija vairāku Nešvilas bāru un naktsklubu īpašnieks. Viņus kopā bija savedusi mīlestība pret grāmatām, kas padarīja viņus par labākiem vīriešiem, labākiem mīlniekiem un labākiem vīriem.

Pēdējā jautājumā Maks bija izņēmums. Pašlaik viņš bija viens no pēdējiem vecpuišiem grupā. “Ko mēs darīsim?” viņš atkārtoja, uzlūkodams čaļus. “Mēs sabiedriskā vietā nopirksim dažus sasodītus mīlas romānus.”

Viņš iespieda rokas sānos un gaidīja dramatisku reakciju. Varbūt muzikālu pavadijumu kā filmā vai tamlīdzīgi, vai gaviles no puīšu puses. Tomēr vienīgā atbilde bija skaļš purkšķis no grupas piektā dalībnieka, krievu hokejista, kuru visi sauca vienkārši par Krievu un kurš nelaimīgā kārtā cieta no piena produktu nepanesības.

Krievs saķēra vēderu. “Man jāatrod tualete.”

Maks nogrozīja galvu. “Iesim.”

Pirmais nedaudz tenteriski aizsteidzās Krievs. Pārējie sekoja ar Maku priekšgalā. Stāvlaukuma malā viņi pagaidīja, kamēr garām pabrauks automašīnu rinda, un vieglā riksī aizskrēja līdz ietvei. Ar katru soli iedams arvien ātrāk, Krievs neatskatījies nozuda iekšā. Nu jau kļuva bīstami. Labierīcībām nebija ne jausmas, kas tās sagaida. Lai vieglas smiltis grāmatveikala santehnikai.

Maks dziļi ieelpoja un satvēra rokturi. Viņš atkal paskatījās uz pārējiem. “Labs ir. Noteikumi ir šādi. Katram jānopērk vismaz viena grāmata klubam, lai varam apsvērt to kā mūsu nākamo lasāmvielu. Vākus neslēpt. Ja kāds ko prasa, jūs to nepērkat dāvanai. Jūs to pērkat sev. Jautājumi ir?”

“Ja nu kāds mūs atpazīst?” Gevins purpināja. Visticamāk, viņš šobrīd bija visslavenākais un atpazīstamākais no viņiem visiem. Būdams Nešvilas augstākās līgas beisbola komandas, “Legendu”, spēlētājs, viņš bija nonācis slavas virsotnēs, kad izšķirošajā mājas spēlē izpildīja uzvarošu *grand-slam*.

“Kāda starpība, ja mūs atpazīs?” teica Malkolms, vēl viena slavena seja. Viņš bija Nešvilas Nacionālās futbola līgas komandas fulbeks. “Mēs taču daudz laika pavadām, runājot par to, kā mūsu toksiski vīrišķīgā sabiedrība spiež mūs kaunēties par to, ka esam iecienījuši romantisku literatūru. Bet savas grāmatas pārkam slepus. Pienācis laiks atbildēt par saviem vārdiem.”

“Es nebūtu varējis pateikt labāk,” izsliedamies piebalsoja Maks.

“Nu protams, ka nē,” nosprauslājās Gevins. “Malkolmam ir ģēnija IQ, muļķi tāds.”

Maks veltīja viņam rupju žestu.

Gevins nepalika atbildi parādā.

Dels nopūtās un atvēra durvis. “Es iešu pirmais.”

Ienākot viņi uzreiz piesaistīja uzmanību, bet Maks šaubījās, ka tas ir slavas dēļ. Cik bieži grāmatveikalā ienāk vesels bars plecīgu, izskatīgu vīriešu? Viņi bija kā Tenesijas Literārās līgas uzbrukuma līnija.

“Kur ir romantikas sadaļa?” klusi pajautāja Dels.

Pārlūkojis pie griestiem piekārtās norādes, Maks papurināja galvu. “Neredzu.”

“Nāksies lūgt palīdzību,” teica Malkolms.

Gevins nolamājās un pavilka zemāk cepures nagu, lai paslēptu seju.

Viņi tuvojās apkalpošanas letei, un sieviete T kreklā ar uzrakstu “Es lasu aizliegtas grāmatas” pacēla skatienu no datora ekrāna. “Kā varu palīdzēt?”

“Vai varat, lūdzu, pateikt, kur ir romantikas sadaļa?” pajautāja Malkolms.

Viņa samiedza acis. “Tā kā par laulību un pašpalīdzību?”

“Nē,” Malkolmam blakus nostājās Maks. Viņš atbalstīja roku pret galdu un smaidīdams pieliecās tuvāk. “Mēs runājam par mīlestības romāniem.”

“Jūs, puisi, meklējat mīlas romānu sadaļu,” viņa atkārtoja, un skepse skanēja katrā vārdā.

“Skaidra lieta.” Maks piemiedza ar aci.

No šādas uzmanības sievietes vaigi pietvīka. “Pirmo reizi redzu, ka vīrieši meklē romantiskos romānus.”

Maks paliecās tuvāk un pazemināja balsi līdz pavedinoši sazvērnieciskam tonim. Viņa nosarka vēl vairāk. “Tādu kā mēs ir daudz,” viņš nomurmināja.

Viņa norādīja veikala dziļumā. “Pēdējie plaukti pa labi.”

Malkolms izveda viņus caur veikalu. Gevins riebumā noskurinājās. “Vai ir kāda, ar ko tu neflirtē?” viņš jautāja Makam.

Maks paraustīja plecus. “Dabisks šarms nav mana vaina.”

Viņi apstājās pie plauktu rindas veikala dziļumā ar niecīgu romānu izlasi plānajos vākos. Romantikai bija veltīta tikai viena siena. “Kaunējušies būtu,” nogrozīdams galvu, teica Malkolms.

Gevins nervozi raudzījās visapkārt. “Man nebūtu iebildumu joprojām iepirkties internetā.”

“Saņemies!” noteica Maks un pievērsās grāmatu muguriņām.

Atgriezās Krievs. “Te laba tualete. Ļoti tīra.”

Krievs pārzināja labākās publiskās tualetes visās lielākajās ASV pilsētās. Ja viņš kādreiz pārtrauks spēlēt hokeju, varēs izveidot lietotni, kurā uzrādīt tualešu reitingu, un nopelnīt vairāk naudas, nekā spēlējot hokeju.

Maks atrada savu mīļāko autori un paņēma no plaukta viņas jaunāko grāmatu “Miesassargs”. Romantisku spriedzes romānu par slepenā dienesta aģentu un prezidenta meitu. Mīlas romānos viņam patika neliels asumiņš, un it sevišķi stāsti par ienaidniekiem, kas beigu beigās iemīlas. Vienkārši bija tik patīkami lasīt, kā divi cilvēki atklāj, ka abu nesaskaņu iemesls ir arī tas, kādēļ viņi ir kā radīti vienu otram.

“Vai piektdien vakarā tiekamies?” jautāja Gevins, uzmetis skatienu grāmatai ar sarkanu muguriņu. “Spēle beigsies tikai ap kādiem septiņiem, tāpēc mēs ar Delu varam tikties tikai vēlu vakarā.”

“Būs jātiekas sestdien,” teica Maks, atvērdams grāmatu, lai izlasītu pirmo lappusi. “Piektdien man ir randiņš ar Grēthenu.”

Pakrūtē pletās saspringts mezgls. Rītvakar oficiāli aprītēs trīs mēneši, kopš Maks ir kopā ar Grēthenu, vietējo juristi, ar kuru viņš iepazinās kādās viesībās, un nebija žēlojis ne laiku, ne naudu, lai šo vakaru padarītu īpašu. Viņš bija izmantojis visas iespējamās pazišanās, lai tiktu pie gandrīz neiespējamās rezervācijas restorānā “Savoy”, vienā no Nešvilas restorāniem, kas piederēja šefpavāram televīzijas zvaigznei. Un, ja viss noritēs labi, viņš bija iecerējis darīt kaut ko agrāk nepieredzētu — izrunāties. Par to, vai viņi varētu būt pāris.

Klusums viņam aiz muguras pēkšņi bija pārāk uzkrītošs, lai būtu sakritība. Pagriezies viņš ieraudzīja, ka čaļi klusi apspriežas, izbrīnīti saraukuši uzacis un žestikulēdami ar rokām. Dels parakņājās makā un sniedza Krievam divdesmit dolāru banknoti.

“Kas, pie joda, tas? Ko jūs darāt?”

Visi salēcās ar vienādi vainīgu izteiksmi sejā. “Viņš bija man parādā naudu,” iebāzis divdesmitnieku kabatā, paskaidroja Krievs.

“Nemels. Par ko jūs runājat?”

Krieva pleci sašļuka kā kucēnam, kurš tikko norāts par apčurātu paklāju.

“Viņš vinnēja derībās.”

Maks sarauca uzacis. “Kādās derībās?”

“Par to, ka tu izvēlēšies romantisku spriedzes romānu,” aši iesais-tījās Dels.

Iebāzis grāmatu padusē, Maks sakrustoja rokas uz krūtīm. “Gaidāt, ka noticēšu — jūs saderējāt par grāmatu, ko izvēlēšos?”

Krievs svilpodams skatījās visapkārt. Dels ar plaukstu uzšāva viņam pa pakausi.

“Dieva dēļ,” Gevins nopūtās. “Viņi jau sen ir saderējuši, pēc cik ilga laika tu pametīsi Grēthenu.”

Maks samirkšķināja acis. “Jūs, ko, jokojat?”

“Tā bija viņa ideja,” teica Krievs un norādīja uz Delu.

Dels neliedzās. Tā vietā viņš paraustīja plecus. “Esmu zaudējis daudz naudas, bet malacis, ka turies pie viņas tik ilgi. Tas laikam ir kaut kāds rekords.”

Maks stāvēja pavērtu muti un centās neapvainoties, bet, velns parāvis. Kāda runa, savu nelabojama vecpuiša reputāciju viņš droši vien bija pelnījis — vīrietis, kuram katru nedēļas nogali elkonī ieķērusies cita sievietē. Vienkārši viņš nekad nebija saticis nevienu, ar kuru kopā varētu iztēloties ilgstošas attiecības. Un par spīti tam, ko par viņu domāja vairums cilvēku, Maks gribēja ilgstošas attiecības. Bet, ja pat draugs lika naudu pret viņu? Nekā citādi, kā par spērienu pa kājstarpī, to nosaukt nevarēja.

Maks norādīja uz Delu. “Zini ko, draņķi tāds, esmu aizrāvis ar viņu tik ilgi, jo man viņa patīk. Viņa ir skaista, gudra un mērķtiecīga.”

“Un tev galīgi neder,” pārtrauca Malkolms, tikai tagad iesaistījies sarunā. Tās laikā viņš lielākoties bija pētījis plauktus, bet tagad pagriezās, platajās plaukstās turot četras grāmatas.

“Kā, lūdzu?” Maks nošļupstēja. “Kāpēc viņa man galīgi neder?”

“Jo tev galīgi neder neviena no sievietēm, ar kurām tu tiecies,” pāvīpsnāja Gevins.

Pirms atbildes Maks atkal nosprauslājās. “Vecīt, tu mani pazīsti knapi sešus mēnešus.”

“Njā, un šajā laikā tu esi ticies ar sešām dažādām sievietēm. Satriecošām sievietēm. Visas gudras, talantīgas, skaistas. Nevainojamas.”

“Un kas vainas?” izklausījās, ka viņš taisnojas, un tas lika justies neaizsargātam. Sasodīts, viņš tiešām jutās neaizsargāts. Viņiem bija te jāpērk grāmatas, nevis jāanalizē Maka privātā dzīve.

Gevins paraustīja plecus. “Labāk pastāsti pats. Tu viņas visas pameti.”

“Jo man ar viņām nebija pa ceļam,” Maks norūca.

“Un ar Grēthenu ir citādi?”

“Jā,” Maks teica.

“Kā?” jautāja Malkolms.

Makam nebija, ko atbildēt. Ar Grēthenu bija citādi, jo, jo... sasadīts, viņš bija gatavs tam, lai būtu citādi. Vai ar to nepietika? Viņam bija apnicis noskatīties, kā draugi dzīvo ilgi un laimīgi, kamēr pats bez panākumiem meklēja topošo Maka kundzi — kādu, ko lutināt, ar ko kopā nocot un mīlēt un ko godāt visu mūžu. Viņš bija sasodītā grāmatu kluba

dibinātājs, bet vienīgais, kurš nebija pieredzējis īstu mīlestību. Tāpēc, jā, šoreiz viņš ļoti centās veidot kaut ko ilgstošu, jo, sasodīts, gribēja arī savas laimīgās beigas.

Gevins kā padodoties pacēla rokas. “Klau, mēs tikai sakām, ka, par spīti tavām runām par to, cik liels speciālists esi, izskatās, ka pats palaid garām šo grāmatu svarīgāko atziņu.”

“Un kāda tā būtu?” tagad viņa tonis robežojās ar aizkaitinājumu, bet viņam nepatika klausīties kluba jaunākā biedra pamācībās par atziņām rokasgrāmatās — tā viņi dēvēja mīlestības romānus.

“Pastāv liela atšķirība starp kāda aplidošanu un mīlēšanu.”

Maks nogrozīja acis. “Tev viegli runāt. Tu no pirmā acu skata iemīlējies ideālā sievietē.”

Gevins atbildēja saltā balsī. “Mana sieva nav ideāla. Viņa vienkārši ir ideāla man. Un mūsu laulība nepavisam nav bijusi viegla.”

Maka pakrūtē atkal savilkās nervozs mezglis, šoreiz no vainas izjūtas. Gevins un viņa sieva Tea pirms pusgada bija gandrīz izšķīrušies, pirms grāmatu klubs palīdzēja viņam sievu atgūt.

Bet tā vietā, lai atvainotos, ka uzvedas kā ķēms, viņš iecirtās. “Es pierādīšu, ka tu maldies,” Maks kūsāja dusmās.

Sirdij dunot paštaisnā augstprātībā, Maks izrāva no aizmugurējās bikšu kabatas maku. Viņš iegrūda Delam rokās simt dolāru banknoti.

“Lieku pieci pret vienu, ka rītvakar man oficiāli būs draudzene.”

Otrā nodaļa

“Tu šovakar esi ļoti skaista.”

Maks pasniedzās pāri galdiņam un satvēra Grēthenas slaikos pirkstus. Viņa pasmaidīja, kad viņš ar īkšķi noglāstīja viņas pirkstu kauliņus. Šūpojoties maigajās auss ļipiņās, sveču gaismā vizuļoja auskari, ko viņš tai pagājušonedēļ bija uzdāvinājis dzimšanas dienā.

“Paldies,” viņa teica. “Tu to saki tik bieži, ka tiešām jūtos skaista.”

“Jauna kleita?”

Viņa iesmējās un palūkojās lejup uz sevi. “Ē, nē. Pirms pāris gadiem nopirku *Macy's* veikalā. Uz atļaidēm.”

“Tā ir skaista.”

Viņa atvilka roku. “Paldies. Vēlreiz.”

Grēthena atrāva acis no viņējām un pārlaida skatienu restorānam. No viņu VIP galdiņa otrajā stāvā pavērās lielisks skats uz urbānā šika stilā ieturēto interjeru. No augstajiem griestiem karājās dzelzs kalumu lustras, un kailās ķieģeļa sienas radīja nepabeigtības iespaidu. Tomēr apvienojumā ar tumšā koka apdari un zeltītajiem rotājumiem tam piemita arī vecās pasaules pārticības gaisotne.

“Vienmēr esmu prātojusi, kā te iekšā izskatās,” sacīja Grēthena.

“Un kā tev patīk?”

“Te ir, ē...” Viņa nedaudz saviebās, kā nevēlēdamās kritizēt. “Nedaudz par traku.”

“Tāds ir arī Roiss.”

“Tu viņu pazīsti?”

Maks sakārtoja žaketi un atgāzās krēslā. “Esam tikušies vairākas reizes. Labdarības golfa turnīros un tamlīdzīgi. Būdami uzņēmēji, grozāmieš vienās aprindās.”

“Ak, jā. Protams.” Viņa piemiedza acis. “Tās nav gluži manas aprindas, vai zini.”

“Tavējās ir svarīgākas.” Grēthena bija valsts apmaksāta advokāte un specializējās imigrācijas lietās.

Viesmīle atnesa pudeli atvēsināta *Dom Perignon*. Rezervējot galdiņu, Maks bija to pasūtījis kopā ar firmas desertu – Sultāna kūkciņu. Tas bija tik smalks un dārgs, ka bija jāpasūta iepriekš. Viņš nespēja sagaidīt, kad Grēthena to ieraudzīs.

“Šampanietis?” Grēthena pajautāja, kamēr viesmīle atvēra pudeli.

“Mēs svinēsim,” Maks teica, piemiegdam ar aci.

Viesmīle ielēja dzērienu divās augstās glāzēs, atstāja pudeli ledus spainītī pie galdiņa un teica, ka pēc dažām minūtēm atgriezīsies, lai izstāstītu par šīvakara ēdienkarti.

“Labi,” Grēthena teica, paņemdam savu glāzi. “Kas par svētkiem?”

Maks pacēla glāzi. “Šodien noslēdzu vienošanos par jauno ēku,” viņš teica. “Bet, kas vēl svarīgāk, iedzēsim par mums. Par trim mēnešiem. Un, cerams, vēl daudz vairāk.”

Saskandinot glāzes, viņas smaids īsti neatspoguļojās acīs. Sākumā Maks nodomāja, ka viņam tikai rādās, bet iemalkojot viņa novērsās.

“Viss kārtībā?”

Viņa norija malku un pamāja ar galvu. “Viss ir brīnišķīgi.”

“Tāpat kā tu.”

Jau atkal. Ne gluži patiešs smaids. Maks nolika glāzi un atkal pāsniedzās pēc viņas plaukstas. “Vai patiešām viss kārtībā?”

“Man nekā nekā. Es tikai... Godīgi sakot, jūtos nedaudz vainīga, ka atrodos šādā vietā.”

“Kāpēc?”

“Mani klienti var knapi atļauties pusfabrikātus saviem bērniem.”

“Tas taču nenozīmē, ka nevaru tevi lutināt, vai ne?”

“Mani nevajag lutināt, Mak.”

“Bet tu esi to pelnījusi.” Viņš mēģināja atkal ar smaidu un piemiegtu aci. Šoreiz tas nostrādāja. Grēthenas pirksti viņa tvērienā atslāba.

“Paldies. Tu pilnīgi noteikti zini, kā aizvest sievieti smalkās vakariņās.”

“Prieks pakalpot.” Viņš vēl pēdējo reizi paspieda viņas pirkstus un atlaida roku. “Tagad es ceru, ka esi izsalkusi. Jo vēlāk man tev būs pārsteigums.”

Grēthena iedzēra šampanieti un ielūkojās rokas pulkstenī.

“Goda vārds, kāpēc vienkārši nepielaist uguni tūkstoš zaļajiem?”

Līva Papandreaa atkāpās no nerūsošā tērauda virtuves letes un, riebumā grozīdama galvu, noskatīja savu jaunāko kulinārijas meistar-darbu. Strādājot par konditori restorānā “Savoy”, viņai vairs nebūtu jābrīnās, par ko viens procents cilvēces iznieko savu naudu, tomēr diemžēl tas joprojām izbrīnīja. Un mirkli, kad priekšnieks iekļāva apzeltīto kūciņu ēdienkartē, viņa zināja, ka pilsētas bagātākās slavenības un plātīzeri to pasūtīs bariem vien tikai tāpēc, ka var atļauties.

Un arī tāpēc, lai pozētu *Instagram* vērtam foto ar Roisu Prestonu, slaveno šefpavāru, televīzijas raidījumu vadītāju un mērgli, kurš maksāja Līvas algu.

Katru nedēļu miljoniem fanu skatījās viņa realitātes šovu “Boss virtuvē”, lai saņemtu patīkama šarma devu. Viņiem nebija ne jausmas, ka patīkamais šarms ir tikpat neīsts kā viņa mati. Kad kameras bija izslēgtas, viņš bija piekasīgs ķēms, kurš vairumu recepšu zaga no saviem darbiniekiem. Līva kaut kādā veidā bija pamanījies izturēt šajā virtuvē veselu gadu, un tas bija tāpēc, ka viņa spītīgi nicināja bagātus izlēcējus. Kas to būtu domājis, ka viņai kādreiz noderēs tiņu gados gūtā pieredze pārkāpt noteikumus un pretoties varas iestādēm?

Mēļoja, ka šovakar kēksiņa āksts ir kaut kāds naktsklubu īpašnieks. Līvai bija vienalga. Viņai naktsklubi nepatika. Jo tur bija cilvēki. Cilvēki arī viņai tā īsti nepatika.

Pēkšņi cietuma kameras biedrs, tas ir, otra konditore, papliķēja viņai pa muguru. “Tu nedomā, ka tavs talants ir tūkstoš dolāru vērts?”

“Es domāju, ka mans talants ir vērts daudz vairāk. Tikai neuzskatu, ka to vērts ir viens sasodīts kēksiņš. Katru, kurš pasūta vienu no šiem, vajadzētu piespiest nekavējoties izrakstīt čeku pilsētas zupas virtuvei.”

“Sākot ar Roisu.”

Jā, kā tad. Tādi cilvēki kā Roiss neziedoja naudu labdarībai. Viņi to rausa sev un pēc tam lielījās ar to. Nopirka saviem bērniem vietas elitārās koledžās. Un šobrīd viņš grasījās nopelnīt vēl krietnu žuksni vairāk. Pēc mēneša iznāks pirmā oficiālā “Boss virtuvē” pavārgrāmata — pilna receptēm, ko viņš piesavinājis no citiem. Tur bija arī Līvas recepte — baklavas versija ar granātāboliem un medu.

“Joprojām nesaprotu, kāpēc vienkārši neaizej no darba un nepieņem māsas piedāvājumu,” teica Raija. “Ja gribētu, tu varētu būt brīva uz visiem laikiem. Mums, pārējiem, jāpaliek, jo nav citas izvēles.”

Līvas māsa Tea vismaz duci reižu bija piedāvājusi iedot Līvai naudu sava uzņēmuma atvēršanai. Tea bija precējusies ar augstākās beisbola līgas spēlētāju, kurš saņēma augstākās līgas algu. Tomēr, šķiet, neviens, ieskaitot Teu, nesaprata, ka Līva negribēja gūt panākumus uz kāda cita rēķina. Ja tā būtu, viņa vienkārši piezvanītu savam bagātajam tēvam un beidzot pieņemtu viņa piedāvājumus nopirkt sev vietu atpakaļ viņas dzīvē. Bet viņa nožēlas naudu Līva negribēja.

Lai nu kā, Līva bija strādājusi pārāk smagi un pārvarējusi pārāk daudz grūtību, lai tagad izvēlētos vieglāko ceļu. Viņai bija degsme un talants, lai gūtu panākumus saviem spēkiem, un tieši to viņa darīs. Ja izturētu te vēl gadu, tad varētu pati izrakstīt sev caurlaidi uz skarbās kulinārijas nozares virtotnēm, jo visi zināja, ka tie, kuri spējuši sastrādāties ar Roisu, ir spējīgi izturēt visu. Katra diena bija cīņa, bet Līva bija pārāk smagi strādājusi, lai tagad riskētu ar savu karjeru, piešaujot tā cilvēka brokastu smūtijam žurku indi.

Nav jau tā, ka viņa par to būtu domājusi, nebūt ne.

Lūpu kodīdama, pie letes piesardzīgi pienāca Džesika Samersa, jauna viesmīle, kas bija sākusi darbu tikai pirms mēneša. “Vai tas ir tas?” viņa noelsās, blenzdama uz kēksiņu.

“Aha,” noteica Līva.

“Nevienā manā maiņā tas nav ticis pasūtīts. Zeltu patiešām var ēst?” Viņa pieliecās un platām acīm to pētīja. “Kā tas vispār garšo?”

“Pēc demonstratīvas alkatības.”

Džesika pacēla skatienu. “Vai tas ir labi?”

“Bagātnieki tā domā.”

Divviru durvis uz virtuvi atsprāga vaļā. Iebrāžoties Roisam, visi aizturēja elpu. Viņam mugurā bija ierastā uniforma — pie drēbnieka šūts uzvalks, nevainojami balts krekls ar atpogātām trim augšējām pogām, lai skatienam atklātu matiņus uz krūtīm, un ādas kaklarota, kas pēc viņa vārdiem bija dāvana no kādas indiāņu cilts, tomēr Līva bija gatava derēt uz naudu, ka patiesībā tas bija lēts nieks no kāda pilsētas centra veikala.

“Olīvij!” Roiss norēja, jo atteicās saukt viņu par Līvu kā visi pārējie. Tā bija kaut kāda dīvaina pārākuma izpausme.

Kad Roiss pienāca klāt, Džesika piesarkusi norija siekalas un aizspieda acis. Nabaga meitene. Viņa te ilgi neizvilks, ja nespēja izturēt pat viņa rejošo balsi. Vienkārši bija jāzina, kā riet pretī.

“Vai būs gatavs laikā?” Roiss norūca.

“Vai esmu kādreiz nokavējusi?”

Viņš kļuva spilgti sarkans. Ar skatienu nomērīja Līvu no galvas līdz papēžiem un nogrozīja galvu. “Sakopies, pirms nesam to ārā.”

Nu jā. Viņai ne tikai bija jāgatavo šīs ar zeltu glazētās briesmas, bet arī jāvelkas nopakaļ viņa svētībai, lai nogādātu tās klientiem. Roisam galvenais bija ārišķības. Līva uzmeta sev skatu. Viņas uzsvārcis bija nosmērēts ar šokolādi. Tā darbā gadījās. Roiss uzsita Raijai knipi. “Iedod viņai savu uzsvārci! Tūlit! Žiglāk!”

Pēkšņi degungalā parādījās tīrs uzsvārcis. Līva uzmeta draudzenei atvainošanās pilnu skatienu, atpogāja savu netīro virsvalku un samainīja to.

“Atpakaļ pie darba!” viņš pavēlēja Raijai.

Roiss atkal aizbrāzās, un Džesika izpūta aizturēto elpu. Līva būtu varējusi apzvērēt, ka redzēja meitenes acīs asaras. Njā, ilgi viņa te

neizturēs. *Piezīme sev: Palīdzēt Džesikai atrast citu darbu, pirms viņai sākas nervu sabrukums.*

Vai arī pirms Līva tiešām piešauj viņa smūtījam žurku indi.

Viņa uzmanīgi pacēla paplāti ar kēksiņu un piegāja pie Roisa, kurš gaidīja pie durvīm. Viņa centās neizbolīt acis, kad viņš piekodināja, lai viņa nenomet to zemē.

It kā viņa kādreiz būtu nometusi.

Kolidz viņi iegāja restorānā, Roiss pārvērtās par bezrūpīgo puisi, ko visi pazina un bija iemīļojuši, skatoties raidījumu. Viņam aiz muguras cilvēki aizrautīgi sačukstējās, un viņš to izbaudīja. Vienā laidā sirsniņi māja ar roku un mētājās uzvaras žestiem. Telefonu kameras fiksēja katru viņa kustību un, iedama nopakaļ, Līva izlikās, ka lepojas ar apzeltīto veidojumu, ko nesa. Viņa pacēla paplāti augstu gaisā un uzplāja sejai smaidu, lai slēptu faktu, ka klusībā vēlas, lai Roiss paš aizdegotos. Viņa sekoja priekšniekam uz restorāna VIP zonu, kur sarkana samta aukla nošķīra izredzētos no mirstīgajiem. Protams, Līva pagaidīja, līdz pirmais pie galdiņa piegāja Roiss. Šī bija viņa izrāde. No pāris metru attāluma viņa krēslainajā apgaismojumā izšķīra divus pie galdiņa sēdošus stāvus — žaketē tērptu vīrieti ar platiem pleciem un sievieti ar mirdzošiem matiem un gudru skatienu. Lai kas bija šis čalis, viņš ar naudu neskopojās. Uz viņu šķīvjiem manīja steika, omāra un trifeļu pastētes atliekas.

“Draugi,” Roiss ierunājās savā labākajā TV balsī. “Atļaujiet patsniegt jums Sultānu.”

Vīrietis krēslā pagriezās un — johaidī! Līva viņu pazina.

Kā viņu sauca? Maiks? Nē. Maks. Breds Maks? Breidens. Breidens Maks. Viņš bija Līvas māsasvīra Gevina draugs. Viņš bija tas, kurš ievilka Gevinu kaut kādā jocīgā, slepenā mīlestības romānu klubā vīriešiem, lai palīdzētu Gevinam pārliecināt Teu nešķirties. Bet, kas vissvarīgāk, pirmoreiz, kad viņi tikās, viņš bija tas ķēms, kurš apēda viņas ķīniešu ēdienu pārpalikumus. Viņa bija gaidījusi, kad varēs tos apēst. Kas tas par cilvēku, kas apēd citu *lo mein* nūdeles? Acīmredzot tāds, kurš uzskata, ka ir pilnīgi normāli izdot veselu taukšķi par vienu kēksiņu.

Vīrietis piecēlās un pastiepa sveicienam roku. “Rois, prieks tevi atkal satikt.”

Nu protams. Protams, ka viņš pazina Līvas priekšnieku. Jo čalis, kurš izšķiestu parasta cilvēka mēnešalgu par vienām vakariņām, noteikti apgrozījās vienās aprindās ar Roisu Prestonu.

Roiss paspieda Maka roku un izpildīja vīrišķīgo sveicienu ar uzsišanu pa muguru. “Man nebija ne jausmas, ka šovakar būsi šeit. Par to būs jāpārmij pāris vārdu ar mūsu viesmīli.”

Ak nē. Nabaga Džesika. Varbūt Līva pagūs viņu pabrīdināt, pirms Roiss saplosīs viņu gabalos.

“Ši ir Grēthena Vintropa,” teica Maks, galanti norādījis uz savu dāmu. “Viņa ir advokāte.”

“Ak tad advokāte?”

Sieviete pasniedza roku sveicienam. Tā vietā Roiss pievilka to pie lūpām un noskūpstīja plaukstas virspusi. “Skaista un gudra,” Roiss sacīja. “Priecājos.”

Līva norija nelabumu.

Sieviete neuzkrītoši atvilka roku. “Abpusēji.”

Tikai tas neizklausījās sacīts no sirds. Līvai viņa uzreiz iepatikās. Viņa šiem abiem bija pārāk gudra.

“Kā sokas business?” Roiss apjautājās, kad Maks atkal apsēdās.

“Lieliski,” Maks teica. “Tikko parakstīju papīrus par jaunu ēku vecejā fabriku rajonā.”

“Tas bijī tu?”

“Tas biju es.”

“Biju noskatījis abas tās ēkas.”

Maks iepleta rokas kā atvainodamies. “Piedod. Šoreiz man ir doma par restorānu.”

“Ak tā, paplašināsi savu impēriju,” teica Roiss. “Malacis. Parunāsim un palūkosim, vai kaut kur varam sadarboties.”

Šādas neko neizsakošas blēņas *mēs visi esam vienā laivā* stilā Roiss mētāja sarunās ar visiem bagātniekiem, kuri ienāca “Savoy”. Tomēr tās neko nenozīmēja. Roiss nedalījās ne ar savu pārticību, ne starmešu gaismām.